

אלא מעתה, שכל כך אנו מחשבים את דעתו עד שאפלו בסתמא אמרנן דעל דעת ראשונה הוא עושה,⁽²⁾ חישב להוציא כל ביתו בהוצאה אחת, דהשתא אין להם חשיבות בעיניו אלא כשלולים יחד, האם הבוי נמי נאמר דלא מיהיב עד דמפיק לכולית. ואם יוציא מהבית מעט מעת לא יתחייב?⁽³⁾

ומתרצין: חתום — בטלת דעתו אצל כל אדם. שהואיל ואצל כל העולם יש חשיבות לדבר כשהגיע לשיעורו הקבוע, אין בכך היחיד לבטל חשיבותו. מה שאיין כן להחשיב הדבר יש בכך היחיד אפלו כשאצל כל העולם איינו חשוב.⁽⁴⁾

שנינו במשנה: וכל אדם אין הייבין עליו אלא בשיעורו.

מתניתין דלא כרבי שמעון בן אלעזר.

كمשמע לנו: כל העושה סתום — על דעת הראשונים הוא עושה! וחשיבות מחשבת הצענה בעינה עומדת.

אמר רב יהודה אמר שמואל: מחייב היה רבבי מאיר אף במצויא חטה אחת לזריעת.

ומקשיין: פשיטא? שהרי "בל שהוז" תנן במתניתין [במצניע], והוא הדין במצויא], וסתם משנה רבבי מאיר היה.

ומתרצין: מהו דתימא הא דקחני "בל שהוז" היינו לאפוקי מוגדורות, שהמצניע אין צורך גורגורת כבשאר אוכליין אלא די בפחות מכן, ולעולם עד דאייכא בזית איינו חייב.⁽¹⁾

كمשמע לנו דבר כל שהוא ממש, חייב.

מתќיף לה רב יצחק בריה דרב יהודה:

2. רשי". והיינו דהקוシア לאבי דמתרך לעיל הדעשה על דעת ראשונה עושה. וחתו בד"ה מתפרק, הקשו, דא"כ אמאי לא הקשתה הגמ' לעיל מיד על דברי אבי. ולכן הם מבאים דהקוシア לרוב יהודא אמר שמואל, דאמרداولין בתר מחשבתו, שאפלו במצויא חטה אחת לזרעה חייב עפ"י שאין הרגילות לעשות כן, ואיך כשהיחס להוציא כל ביתו נמי ניזיל בתר מחשבתו, ולא נחיביו על פחות מכן. ומתרצאת הגמ' דהחתם בטלה דעתו אצל כל אדם, שאין לך אדם שלא יהא חשוב בעיניו פחות מבית שלם, אבל חטה אחת יש בנ"א שחשובה להם להוציאאה לזרעה.

3. הקשה הריטב"א, מיי קשיא, דהא עי"ז שבסוף לא הוציא כל ביתו ביטל מחשבתו

הצענה. אלא שכבר שנינו לעיל [עה, ב] שכל שאינו כשר להצענה ואין מצניעין כמהו והוציאו בשבת אין חייב אלא המציגו, משמע שהמצניע חייב על הצענה, והיינו בכ"ג שההוציא היה בסתמא. וכן הוצרכה הגمرا לומר המתניתין אשמעין חידוש נוסף אפלו כששכח מה הצענו. עפ"י רשי".

1. הקשה רע"א: מיי ס"ד לומר כן, והרי ממה נפשך, אי אולין בתר מחשבתו לזרעה יהא חייב כשיורד מוציא זרעונים שהוא פחות מוגדורות. ואי לא אולין בתר מחשבתו י策רן כגרגורת כל אוכליין. ותירץ, דפחות מגראgorת האמור לעניין זרעוני גינה היינו כוית, וזהי באמת כוונת הגمرا, דהוה אמיןא דמחשבתו מועלת רק שייהי כזרעונים דעתמא, ולא שייהא בכלל שהוא.